

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Constance eller Amors Hevn

Citation: Baggesen, Jens: "Constance eller Amors Hevn", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger*. - 1889, 1889-1903, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen01val-shoot-workid76883.pdf> (tilgået 22. juni 2021)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Constance eller Amors Hevn.

X P aa Yderdelen bør man ingen troe.
Tidt bærer Viisdom Dumheds Stempel,
Tidt, hvad man leder om in Folio,
Staaer i en Duodez. *Cupido* , for Exempel,
Hvis man kan lide paa de Krøniker, vi have
Om hans Spilopper, Rænker, Strikker, Skud,
Saa, skiøndt Personen paa *Charlottenborg* seer ud
Som En, der nylig har begyndt at stave,
Beviser han, trods hver langskægget Gud,
Med tusinde Mirakler Almagts-Evner,
Hvoraf Hans Velærværdighed
Boccaccio særdeles mange nævner.
Hos ingen Gud, saavidt jeg veed,
Man finder mere Skaber-Styrke,
Og det er derfor ei at undre paa,
Skiøndt ti som han paa hver en anden Gud kan gaae,
At næsten alle kloge Folk ham dyrke.
Men Størrelsen gjør meget lidt til Sagen;
En *Oberon* , en *Boulemann-Sang-Hir* ,
Har tydeligen lagt for Dagen,
115 Man ei behøver i Statur at være Magen
Til Frue Spir,
For i en Vogn, med Løver for, at kiøre,
Og med Mirakler sig bekiendt at giøre.
Cupido har, saa lille, som han er,
Omdannet flere Dyr til Mennesker,
End alle Skræddere paa hele Jorderige;
Og flere Mennesker skabt om til Dyr,
End den forfærdelige Fyr,
Som opfandt Adel, Puns, og Biskop og deslige.
I gammel Tid det ofte var hans Vane,
At skabe Zevs endog nu til en Svane,
Nu til en Tyr, nu til en græsk Dukat,
Nu til, jeg veed ei hvad. Ungkarle, Koner,
Mænd, Piger sætter han, den kunstige Krabat,
I hvad han vil for Situationer;
Af stive, Sæder heglende *Catoner*
Han bøielige Pudderdukker gjør;
Han snapper Hiertet fra de modigste Personer,
Og giver det til dem, som intet havde før;
Jorddrotter selv, naar disse skrive noget,
Som stundom skeer, i Veir og Vind,
Fast holde bedre Huus med Loven og med Sproget
End han med Dødeliges Sind;
Han skiuler sig i *Pompadourers* Haar,
Og vender op og ned paa hele Stater;
Ved ham omdannes *Clouser* til *Socrater* ,
Ved ham omdannes Ulven til et Faar;
Med Kiemper selv han tidt gjør kort Proces,
Som mangan Alderdommens Helt beviser,
Exempli Gratia, den store *Hercules* ,
Og *Polyphemus* , den berømte Folkespiser:
Den eene sidder paa en Klippetind,
Som *Theokrit* opbyggeligt fortæller,
Og klager ynkeligt for Veir og Vind,
116 Hvorlunde han er brændt af Elskovs Næller.
For Gluttens Spøg, hvis underlige Sind
Slaaer paa den tappre Næse mangan Krølle,
Den anden til en Vindepind
Forandrer sin forfærdelige Kølle.

Af den Slags Anecdoter har man nok;
Jeg kan, for min Part, eene fast en Skok.
Nysmeldte salig Herr *Boccaccio*
Fortæller een, som kunde gaae for to,
Den handler om Herr *Simon* ; sandt at sige,
Jeg kiender faa saa mærkelige:
En ung, udannet Fyr, og smuk som Elskovs Gud,
En Ganymed i Krop, men i Forstand en Stud,
Cupido faaer engang i Lære,
Og i et Øieblik
Paa Knægten sætter Skik,
Vips! er han saa galant, som en kan være.
Hvad gjorde det? to smukke Øine, Kiære!
Ved dem at have seet et Øieblik,
Herr *Simon* , hvad han før ei havde, fik,
Den Aand, det Vid, som Elskov eene giver;
Men, skiøndt det falder rigtig i mit F a g,
Er det dog ikke denne Gang min Sag,
Jeg til en anden Casus mig begiver.

IX

X I Rom, en Bye, som, hvis jeg havde Penge,
Jeg reiste til i Morgen, ei fordi
De mange gamle vise, tappre Dreng,
De store Kieledægger af de Ni,
De Paver, Keisere, hvis hele Cleresie
Man for det meeste burde hænge,
Har boet deri; -
117 Ei heller for, til *Nordens* Spot og Spee,
Det skiønne *Syds* Ruiner at besee -
Og allermindst for Stykker af *vor Frue*
Og *Jacobs* Himmelstige at beskue;
Men for de smukke Nonners Skyld, som der
I større Mængde falde skal end her -
I dette *Rom* opholdt sig en saa yndig,
Saa velskabt, og beleven Glut engang,
At al Beskrivelse paa hende blev for lang,
Om ikke det, som end er værre, syndig;
Hvis, kort sagt, nogen har *Frue Venus* seet,
Kan han sig tænke hendes Skiønheds Lige,
Det er, med andre Ord at sige,
Den kun er fattelig for en Poet.
Een Feil alligevel hun havde med alt dette,
Som mange syntes om, men fleer ei lide gad,
Hun var i næsten meer end tilladt *Grad*
Coquette ,
Men stolt som *Juno* selv, og lidt urimelig,
Kort: ganske *Fruentimmer* i det hele.
Den fjerde Part af *Rom* var lykkelig;
De øvrige tre Fierdedele
Fast efterhaanden alle hængde sig.
Ministre, Cardinaler, og Baronier,
De mægtigste, de rigeste Personer
For hendes Fødder daglig laae;
Tre hele Sider vilde knap forslaae
Til alle hendes Slavers mange Navne;
Jeg holder altsaa, Læser, for som saa,
Du dem maae meget heller savne.
Nok sagt, den ringeste, hun viste Gunst imod,
En Smule maatte være i *Conclave* ,
Selv Helligheden, som var den Gang *Pave*,
Hun ikke holdt for god.
118 Som man kan skutte, var *vor Aphrodite* ,
Hvis Zepter hele *Rom* var underlagt,
Som Byens meest tilbedede *Charite* ,

Den første blandt dens Damer og i Pragt.
Klædt med den meest udsøgte Smag,
Hvor hun fremviste sig, de glimrende Brillanter
Omskabte Nat til Dag,
Og *Decans* og *Golcondas* Diamanter
Med hendes Øine kappedes at blende
Den Soel, som i sin Middagsglands,
Mens alle tabte baade Sind og Sands,
Misundelig bestraalte hende.

☒ *Cupido* , som bemærkte den Allarm,
Hun grusom voldt i mangel Ynglings Barm,
Og saae, hvor høit hun satte Næsen,
Leed ei det Væsen:
Men svor ved Bue, Piil, og Vinge,
Den Skiønnes Stolthed reent at undertvinge;
Og holdt som ærlig Gud sin Eed.
En velskabt ung Person med alle Dyder,
Som velopdragen Ungdom pryder,
Han brugte til sit Øiemeed.
Camillus , saa var Heltens Navn, engang
Constance , vor Heltinde, fik at skue,
Og vips! hans Hierte stod i lyse Lue;
Camillus sukked', græd, og peeb, og sang,
Som Elskere naturligviis maae gjøre;
Men Qviden er for stor, Beskrivelsen for lang,
Constance lod sig endeligen røre,
Men stilte sig dog som sædvanlig an,
Og skiøndt hun brændte nok saa stærkt som han,
Hun skiulte dog i dobbelt spodske Miner
Sin Kiærlighed! -
Hvorfor? Spørg Damer! sligt jeg ikke veed.
119 *Camillus* blev omsider kied
Af ubelønnet Elskovs lange Piner.
Lidt Grumhed skader ei; men dog, alvorlig talt,
For meget og for lidt fordærver alt.
Troer mig, forunderlige Piger! ingen,
Aldeles ubelønnet, bliver ved
Beständig over Eders Grusomhed
At sukke. Maade, Maade, det er Tingen!
O! troer mig! men hvis ikke, troer mig ei,
Mig er det ligemeget, sandt at sige,
Med Tyrannie befæster Eders Rige,
Saa længe som I kan; men husker paa tillige,
I komme siden til at gaae *Constances* Vei.

☒ Saasart var Elskov ei i hendes Hierte
En Maaned gammel, før dens hele Hær
Af Frygt, og Tvivl, og Haab, og Suk, og Smerte
Desligeste sig indqvarteerte der,
Og, hvad hos hende mindst man havde ventet,
Var Frygten den især, som førte Regimentet.
Den Stolte, som tilforn en Tigerinde lig
Lod hver uvaticansk og uconclavisk Herre,
Hvorafter der var endeel alligevel desværre,
Gaae hen og hænge sig
Af Elskovs Qvide, Kløkken sex, syv, otte,
I Halsklud, Strømpebaand, ved hendes Dør,
I Peking, Philadelphia, Corsør ,
Kort: naar, hvordan, og hvor det ham befalde maatte,
Blev nu med eet saa ydmyg, from, og tam,
Tak skee dig, o *Cupido* ! som et Lam.

☒ Den hele Bye det saae; *Camillus* eene
Dertil ei lagde mindste Notabene;
Endskiøndt *Constance* nu forsøgte paa,

At lade hendes Blikke sige,
120 Hvad hun ei vilde selv saa lige,
Lod han, som han slet intet saae.
Da det ei hialp, begyndte hun at sukke -
Nu mærker han det dog: men nei!
En Taarestrøm hans Hierte skal oplukke -
Omsonst! han seer den, men forstaaer den ei.
Saaledes hengik mange Dage
Med Graad, og Hovedpine fulgte den;
Naar den gik over, Graaden kom igien.
Saa mange Smile spildtes i den Plage,
At næsten ingen fleer hun har tilbage,
Og hendes Skønhed, om ei tabte sig,
Blev dog alt meer og meer beskuelig,
Da Glædens Soel forsvandt, hvis Aftenrøde
Paa hendes taarevædte Kinder døde.

⌘ En Aften Selskab hos *Camillus* var
Af begge Kiøn, blandt andet ogsaa Kronen
For det saa kaldte smukke, nemlig den,
Jeg nævnte før, og nævner snart igien;
Alting var muntert; thi det muntre Par,
Frue Venus og Herr Bacchus stemte Tonen,
Og ingen af de gode Damer der
Var synderlig beløbet i Moralen,
Og i Philosophien, som, desværre!
Mangfoldigen hos os fordærver Talen;
Men Anecdoter, Borgere, Bonmots,
Og Viin, og Drikkeviser faldt i Mængde,
Og alting drak, og spøjte, sang, og loe,
Og ingen i det hele Selskab tænkte -
Constance kun var tavs, og talte meget lidt,
Men tænkte destomeer. For ingen Ting saa tidt
Jeg bandet har, og bander, og vil bande
Cupido, som fordi han Dag og Nat
Sig moerer med at bringe dit og dat
121 I got folks pande,
Og fylder Pladsen, som var tom tilforn,
Med *Tanker* eller *Horn*,
Ting, som i vore Tider, paa min Ære,
Man meget gierne kan undvære,
Især at tænke, som til ingen Ting er got;
Det andet dog, i hvad man og vil sige,
Til Embed, Rigdom, Titel, og deslige
Forfremmer undertiden mangen *Sot*,
Skjøndt jeg, for min Part, underdanigst takker,
Og siger i en lang *Distance bæ*!
Til den Slags *Cornu Copiæ*;
Jeg uden Horn vil heller være Prakker.
Men til min Text igien! *Constance* sad
Nedslagen, tankesuld, med Sorgens mørke Mine,
Og lod de andre synge, spøge, grine,
Og være vittige saa meget, som de gad.
Til sidst slog Klokken tolv, og gjorde Streg i Talen,
Selskabet efterhaanden skiltes ad,
Enhver tog hjem til sit, og tom blev Salen.
Constance smutted' bort imellem dem,
Men ikke, som man tænkte, til sit Hiem;
En anden Vei hun lumskeligen tog,
Og skiulte sig i en afsides Krog.

⌘ Imidlertid befaler strax derpaa
Camillus sine Folk til Sengs at gaae,
Og eene bliver i sit Kabinet tilbage,
For med een Muse eller to
Den Velbehag en Times Tid at smage,

Som følger med Forfatterie;

Alt som han skriver, nynner han, og toner:

"Hvad? skuffer mig en henrykt Phantasie?

"Hvad? eller skuer jeg fra lyse Throner

122 "Den himmelske, hvis søde Melodie

"Gienlyder mellem Nattens Orioner?". . .

Saavidt han alt var kommen i sin Sang.

Hvad enten nu *Constance* skinsyg blev

Paa Musen, han anraabte, mens han skrev;

Hvad heller hende Tiden blev for lang;

Om hun maaskee ham vilde kyse;

Om hun maaskee for Tidsfordriv sig tog

En Priis, det veed jeg ei, men i sin Krog

Begyndte hun forskrækkelig at nyse.

At høre Muser gjøre sligt,

Er næsten uhørt. At vor Helt blev bange,

Jeg derfor ikke finder underligt;

Jeg blev i hans Sted saa; saa blev vist mange.

Til sidst, da lidt han havde tænkt sig om,

Han sagde ved sig selv: jeg maae forsøge,

Om i min Sal de ni Gudinder spøge!

Man tænke sig hans Studsen, da han kom

Til Krogen hen, hvorfra den skiælvende Heltinde

(Let confunderet i Hast med en Gudinde,

Som før er sagt) kom frem!

Han løb tilbage, løb fra alle sine fem,

Løb til igjen, og efter megen Irring,

Umage, Skræk, og Pusten, og Forvirring

Fik endelig til Verden bragt et: " *Hem!*

"Ih! men bevar os! De, Madame, her!

"Saa sildig, Klokken et!

"Altsaa har De bestandig staaet der?

"Hvo kunde drømme det?

"Hvo viste Dem den Krog," saa blev han ved,

"Hvordan? hvorfor? hvad drev Dem?" -

- "Kiærlighed"

I det hun sagde dette, stod

Den hele Venus for hans Øie,

Saa rød som Blod.

123 *Camillus* kiendte just ei meget nøie

Den hele Kunst, som salig Herr *Ovid*

Var Doctor i for meget længe siden,

Det Himlen lønne ham! Imidlertid

Hans Kundskab var deri dog ei saa ganske liden,

At han jo giættede sig til,

Den Skiønnes Hierte ganske ham tilhørte,

Og at ei Hov'det blot i Krogen hende førte.

For længer at fortsætte dette Spil,

Og sig fuldkommen om Gevinsten at forvise

(Forsigtighed kun sielden er for stor),

Lod han, som han slet ikke mærkte disse,

Og lod ei see det allermindste Spor

Af Glæde ved de mange kiæle Smile,

Hun spildte sukkende ved denne Leilighed,

Men tvertimod forsikkrede sig kied

Af denne Scene, trængende til Hvile.

Constance leed i dette Øieblik

Foragtet Elskovs hele bittre Pine;

Hans ligegyldige fortrædelige Mine

Lig Lynet hvergang mødte hendes Blik.

Jeg ei vil male hendes hele Smerte;

I Graad jeg ganske vist omsider faldt;

Hver yndig Dame, som har Hierte,

Desuden græder alt.

O! gid *Constances* Tilstand maatte lære

Hver skiøn, men stolt og egensindig Glut,

En Smule mere medynksfuld at være,
En Smule mindre mut:
Fordi jeg elsker, som mig selv, min Næste,
Som hver retsindig Christen bør,
Ei for min egen Skyld jeg dette Ønske gjør,
I Skiønne! nei! men blot for Eders eget Bedste.
Til sidst blev Qvalen hendes Siæl for lang,
Og følgende fra hendes Læber tvang:
124 "Jeg veed, det maae forundre Dem, at skue
" *Constance* her, saa uformodentlig,
"For at opdage Dem sin Elskovs Lue,
"For at fortælle Dem, hvor lykkelig
"Et venligt Blik af Dem mig vilde gjøre,
"Hvis denne Rødme, dette Raserie,
"Den Lyst, den Angst, den Qval, jeg brænder i,
"Dem til Medlidenhed maae røre;
"Tilgiv min Dristighed! jeg maae, jeg kan,
"Jeg vil ei længer bære det; mit Hierte
"Maae røbe sig: Fortreffelige Mand!
"De først *Constances* Bryst, at elske, lærte;
"Jeg elsker Dem; jeg veed, De spotter mig;
"Men jeg tilbeder Dig; min hele Siæl er Flamme;
"O! spot mig! spot mig ei! det er det samme,
"Jeg brænder, og jeg er ulykkelig;
"Foragt mig, had mig, straf mig, knus mit Hierte,
"Gjør ved mig, hvad Du vil!
"Gjør mig til Offer for bestandig Smerte!
"Dig hører jeg for evig ganske til,
" *Camillus* !" - Med en Tone, med en Mine,
Hvori den hele Siæl ham frygtsom fløi imod,
Udstødte hun hans Navn. Omsonst! han stod
Urørt ved hendes kiendelige Pine,
Og svarte koldt: "Madame! Spot og sligt
"Er ei min Sag; den Tale, De nu førte,
"Jeg med Forundring, sandt at sige, hørte,
"Og finder det heel ubegribeligt,
"At De, som Dame, sætte kan tilside
"Saa ganske den Tilbageholdenhed,
"Som Deres Kiøn er ellers prydet med,
"Og som tidt eene gjør, vi det maae lide;
"Men, ogsaa den tilsidesat,
"Hvortil den Heftighed? Paa denne Maade
"Man ikke lettelig faaer Hierter fat;
125 "Vælg Dem en anden, hvis jeg Dem maa raade!
"For min Part maa jeg sige Dem,
"Der bliver aldrig Koner af *Constancer* ,
"Hvis alle gjøre, som nu De - *Avancer* ,
"Forlad! jeg, som De seer, er ligefrem."

⚡ Som rørt af Lyn den arme Pige stod,
Stum, rødmende, forvirret og beskiæmmet;
Men Elskov styrkede det faldne Mod;
Da lidt igien sin Graad hun havde hemmet,
Udbrød hun atter: "Ja! jeg har fortient
"Den Blusel, som paa mine Kinder gløder;
"Men ak! hvis ei min Skiønheds Vaar var endt,
"Forgiæves laae jeg ei for disse Fødder;
"Min Munterhed, mit Øies Ild,
"Min raske Gang, mit skielmske Smil,
"Og Roserne paa mine Kinder
"Er ikke meer. O! var jeg skøn endnu,
"Den Taare, som nu spottet rinder,
"Da skulde kyskes bort; men ak! jeg skrækker nu;
"De hæslig mig Ulykkelige finder;
"Maaskee jeg er det ogsaa; men den Ild,
"Den længselfulde, trøstesløse Smerte,

"Som brænder, som fortærer dette Hierte,
"Har dræbt *Constances* muntre Smil,
"Udslettet hvert et Spor af fordums Yndigheder,
"Forgiftet mine Dages Roelighed.
"Ak! jeg begriber det! jeg veed,
"Den er ei længer smuk, som sukkende tilbeder;
"Den har ei længer Vid, som ei er smuk,
"Derfor foragter De min Bøn, min Graad, mit Suk!"

⌘ "Derom, Madame! kan vi snakke siden!
"Det er saa sildig! Klokken gaaer til to;
"Jeg ønsker nu, det er paa Tiden,
126 "En smule Roe." -
"Men," brød han atter ud: "Jeg ikke kan
"Afklaede mig allene." - "Skal jeg kalde?"
Gientog *Constance* . - "Ak! hvor kan De falde
"Paa den Idee? Det gaaer umuelig an;
"Jeg i det mindste nødig vilde,
"At mine Folk Dem her, Madame, skulde see
"Saa silde.
"Det, seer De selv, kan ingenlunde skee." -
"For den Uleilighed at undgaae," Svaret lød,
"Jeg kunde skiule mig i Krogen -
"Dog heller - lad os ikke kalde nogen -
"Jeg smutter i min Krog igien." -
Og nu hun skyndte sig derhen,
Men kunde i sin Angst ei finde Krogen. -

⌘ Tyrannen gaaer i Seng; men Himlen veed,
Hvordan han bar sigad ved denne Leilighed,
Jeg vil til Ære for Anstændigheden mene,
Han slukte Lyset først i denne Scene.
Den arme Pige taus sig sætter ned -
"Ak!" siger hun tilsidst, og gyser,
"Hvor det i Nat forskrækkelsen fryser!
"Hvor skal jeg lægge mig?"
Camillus tav,
Og lod, som han betalte Søvnsens Krav,
Og snorkede - jeg siger det med Smerte -
Gud veed, hvor nogen være kan saa grum.
Den yderligste Skræk ved den forstille Slum
Betog *Constances* elskovsfulde Hierte,
Og havde hun nu havt en Dolk - bevar' os Gud!
Det vilde ganske vist seet tragisk ud.
Tre Gange ledte hun i alle sine Lommer,
Men heldigviis omsonst, som ellers sieldent er,
Thi af sig selv en Dolk gemeenlig kommer,
127 Naar man vil stikke sig, desværr!
Hun ingen fandt; og slaae sig selv ihiel
Med bare Hænder kan man ikke;
Sligt saae man hidtil ingen Moders Siæl
At gjøre; mindst det sig for Damer vilde skikke.
Hun blev saa bleg as Angest som et Lig,
Og græd, og zittrede forskrækkelig;
Saae lutter Furier for sine Øine sveve;
Men blev alligevel bestandig ved at leve.
Hvi blev hun der, hvi gik hun ei? - jo, jo!
Gaae hiem i Mørke, midt om Natten, Klokken to,
Naar ingen ærlig Diævel, eller Fanden,
Endnu tilgavns har slaaet sig til Roe,
Men lurder overalt med Horn i Panden -
Desuden, hvordan slippe sikker ud,
Og ikke vække nogen? Elskovs Gud
Kan vel imellem giennem lukte Dørre
Indbringe sine Folk; men ud igien
Man næsten aldrig saae ham nogen føre

Paa den Maneer. Og sæt, den gode Ven
Fik hende bragt paa Gaden; ak! derinde
I Pavedømmet, og i Rom især,
Er Politiet ikke nær
Saa høfligt mine Læsere, som her!
Alt dette løb omkring hos vor Heltinde,
Og derfor blev hun der;
Alt Haab var overalt ei flyet af hendes Siæl;
Hun kiendte sin Tyran for vel;
"Han vil forsøge dig, hans Hierte bløder
"Saavel som dit?" saa smigrede hun sig,
Gik hen, og satte sig saa lempelig
Paa Sengen ved den Lykkelige Fødder.
Man tænke sig *Cupidos* hele Seier!
Mon nogen *Cæsar*, *Ziska*, *Tamerlan* ,
Mon nogen *Alexander* prale kan
128 Med en Triumph, som hans opveier?
Til dette Skridt at have bragt
Den stolteste blandt alle *Roms* Coqvetter,
hvis Skiønhed det ei stod i *Wielands* Magt
I fiorten Dage, fiorten vaagne Nætter,
Med al sin Kunst, med alt sit Vid,
Trods uophørlig Sved og Flid,
At copiere andet af end Pletter!
Her seer man denne Gud i al sin Glands;
Mon alle Himmelens nedslængte Tordenkiler,
For at forstyrre glade Kloders Dands,
Naar halve Skabningen igien til Chaos iler,
En Hevn saa kildrende kan bringe *Jupiter*
Som den, hans lille Søn nu smagte her?

☒ Men glæder Jer igien, I ømme Glutter!
Camillus , efter nogle faa Minutter
Sig sovende at have stillet an,
Den Tvang ei meer udholde kan.
Den Skiønnes Taarer, som i Strømme flød,
Med alle hendes Brøder ham forsone:
" *Constance!* " raaber han omsider med en Tone,
Som kunde vække Livet i en Død,
" *Constance!* det er nok! jeg ikke længer
"Med Dem at lide holder ud;
"Min længe hemte Qval til Lindring trænger;
"Kom, kom, min Siæls udvalgte Brud!
"Kom, lær mig nu ved Deres Smil at glemme
"Den Qval, jeg dobbelt leed
"Ved mine Følger at hemme,
"Da Deres Ord og Handling sagde mig,
"Jeg elsket var og lykkelig -
"O! har De kunnet troe, mit elskovsfulde Hierte
(Blev han med megen Varme ved)
"Var følesløst ved Deres Graad og Smerte,
129 "Og ikke tusind Gange mere leed?
"Ak! i det Øieblik, da jeg afmalte
"Dem kold min Studsen ved at høre Dem,
"Da brændte jeg, Tilbedte, mens jeg talte,
"Og piinte voldsom hvert et Udtryk frem.
"Men nu jeg kiender Dem; men nu jeg kiender
"Constances ømme, milde, gode Siæl,
"Veed, at for mig Lyksalige den brænder!
"Fra nu af er *Camillus* Deres Træl;
"Fra nu af ønsker jeg, mig glad at binde
"Til Dem med alle tænkelige Baand;
"Hos Dem allene jeg Lyksalighed vil finde,
"Og eene skiænkes Fryd af Deres Haand;
"For Dem mit Hierte nu for evig brænder;
"Elsk, had mig, dræb mig, gjør mig lykkelig!

"Mit Liv, mit Haab, mit Alt er nu i Deres Hænder,
"Som Elsker, Ven og Mand De nu besidder mig." -

∞ Med Kys besvarede *Constance* denne Tale.

Man siger og, at Amor nu kom frem
Af Krogen, hvor han skiult fra Hoved indtil Hale
Alt havde mærket, som gik for sig mellem dem,
Og i Herr *Hymens* Sted, foruden Præst og *Amen* ,
I al Uskyldighed, med megen Fryd og Gammen,
Dem viede sammen.

Det være, som det vil! jeg blev for lang
I min Fortælling, hvis til Punct og Prikke
Jeg ramsed' alting op; det vil jeg ikke;
Mit Eventyr er ude denne Gang.

∞ Tilbedede! saa mange som I ere

Paa hele denne løierlige Jord
(Det er at sige, paa den Plet i Nord,
Hvor min Fortælling har den Ære,
Høit af en Snees, at blive læst maaskee:)
130 O! holder ei saa grusomt huus med somme,
Der har den Feil, Jer Yndighed at see!
Den Tid kan saare letteligen komme,
Naar een og anden sig har hængt,
Og andre sig i Peblingsøen slængt,
At een tilsidst den megen Grumhed kieder,
Og, om han just ei gjør det virkelig,
Dog lader, som han kold foragter Eder,
O! troer mig! troer jer ivrigste Tilbeder:
Blir *Amor* vred engang, han grusomt hævner sig!